

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: Ing. [redacted]
bytem [redacted]
zastoupen advokátem JUDr. Bc. Milanem Čmelíkem
sídlem Lidická 405/3, 466 01 Jablonec nad Nisou

proti

žalovanému: Český úřad zeměměřický a katastrální
sídlem Pod sídlištěm 1800/9, Kobyličky, 182 11 Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2017, č. j. ČÚZK-09163/2017-21/R,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Českého úřadu zeměměřického a katastrálního ze dne 18. 12. 2017, č. j. ČÚZK-09163/2017-21/R, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (případně též „ČÚZK“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Liberci ze dne 8. 6. 2017, č. j. ZKI LI-P-1/194/2017-12 (dále jen „inspektorát“).
2. Rozhodnutím inspektorátu byl žalobce shledán odpovědným za správní delikt podle § 17b odst. 1 písm. c) bod 1. zákona č. 200/1994 Sb., o zeměměřictví a o změně a doplnění některých zákonů souvisejících s jeho zavedením (dále jen „zákon o zeměměřictví“). Správního deliktu se měl dopustit tím, že jako úředně oprávněný zeměměřický inženýr dne 29. 12. 2016 pod číslem ověření 56/2016 ověřil výsledek zeměměřické činnosti - zakázka číslo ■■■ i technickou zprávu ke zjišťování průběhu hranic pozemků pro obvody pozemkové úpravy, vše v k. ú. Luka, okres Česká Lípa, nesplňující požadavky stanovené předpisy na správnost a úplnost náležitostí, tedy nedodržel povinnosti stanovené tímto zákonem pro ověřování výsledků zeměměřických činností využívaných pro katastr nemovitostí České republiky. Za uvedený správní delikt byla žalobci podle § 17b odst. 2 zákona o zeměměřictví uložena pokuta ve výši 15 000 Kč.

II. Žaloba

3. Žalobce nejprve v žalobě napadnul neurčitost výroku, neboť výsledek zeměměřické činnosti je specifikován neurčitým způsobem, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobce upozornil na to, že zakázka č. ■■■ je zakázkou společnosti ■■■ pro zpracování návrhu komplexních pozemkových úprav. Smlouva o dílo k této zakázce obsahuje velké množství oborově rozličných činností, včetně několika různých činností zeměměřických. Žalovaný neupřesnil výrok ani na základě odvolacího důvodu žalobce. Výrok tedy neobsahuje vymezení, jaký konkrétní výsledek zeměměřické činnosti měl žalobce ověřit. Žalobce odkázal na judikaturu k náležitostem výroku správních rozhodnutí, konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2006, č. j. 7 As 11/2006-92, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, č. j. 6 A 168/95-15.
4. Žalobce podotkl, že vzhledem k svému oprávnění je podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví povinen jednat odborně, nestranně a vycházet vždy ze spolehlivě zjištěného stavu věci při ověřování výsledků zeměměřických činností uvedených v § 13 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona o zeměměřictví. Správní orgány však ve výroku rozhodnutí neuvedly, při ověřování kterého z taxativně vymezených výsledků zeměměřických činností měl spáchat správní delikt, rozhodnutí jsou nezákonná. Jako důkaz byla žalobcem navržena smlouva o dílo, prvostupňové rozhodnutí a odvolání žalobce.

5. Žalobci nebylo umožněno provést v rámci správního řízení dokazování rozhodných okolností svědčící v jeho prospěch, zejména ve smyslu § 17b odst. 4 a 5 zákona o zeměměřictví. Tímto postupem došlo k porušení zásady procesní rovnosti a nestrannosti postupů správních orgánů. Žalovaný se k dokazování skutečností požadovaných žalobcem (odvolací body č. 27, 29 a 30) vyjádřil v bodě [58] napadeného rozhodnutí tak, že *„odvolatel prítom ani sám neuvedl, jaké skutečnosti nebo jeho tvrzení (pro výsledek daného řízení relevantní) by měly být realizací jeho návrhů ve správním řízení prokázány“*. Bez provedení důkazů požadovaných žalobcem nemohl žalovaný zjistit, zda se žalobce nemohl zprostit odpovědnosti.
6. Žalobce namítal opožděné vyřízení odvolání žalovaným. Žalovanému dále vytýkal nedostatečnost odůvodnění s ohledem na odvolací bod č. 26, v němž žalobce mj. namítal, že mu byla na újmu stížnost podaná podle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v jiné věci, a tato námitka nebyla vypořádána. A zdůraznil, že správní orgán rozhodující o uložení trestu za jiný správní delikt musí přihlédnout k okolnostem vylučujícím protiprávnost.
7. V dalším žalobním bodu žalobce namítal nesprávný výklad pojmu zeměměřická činnost. Podle žalobce není zjišťování hranic na obvodu pozemkových úprav zeměměřickou činností ve smyslu § 3 a násl. zákona o zeměměřictví, neboť tato činnost není v těchto ustanoveních taxativně uvedena. Když není zeměměřickou činností toto zjišťování hranic, nemůže být následně výsledek zjišťování hranic na obvodu pozemkových úprav výsledkem zeměměřických činností, jak dovodil žalovaný s odkazem na § 74 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška). S tímto názorem žalobce nesouhlasil, neboť prováděcí předpis nemůže stanovovat zeměměřické činnosti ani výsledky zeměměřických činností vymezené v zákoně o zeměměřictví. Žalovaný postupoval v rozporu se zásadou zákazu zneužití správního uvážení, způsobil nezákonnost rozhodnutí, když nesprávným způsobem vyložil pojmy zeměměřická činnost a její výsledek.
8. Správní orgány chybně aplikovaly ustanovení katastrální vyhlášky týkající se pojmu zjišťování hranic. Ignorovali žalobcem uváděné (např. odvolací bod č. 23) vymezení legislativní zkratky „zjišťování hranic“ zavedené v první větě § 42 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrálního zákona). Termín „zjišťování hranic“ v katastrální vyhlášce se týká výhradně obnovy katastrálního operátu novým mapováním. Taková činnost ale nebyla předmětem vedeného správního řízení. Rozdílnost postupu zjišťování průběhu hranic pro obnovu katastrálního operátu (plošné šetření) a při zjišťování hranice obvodu pozemkových úprav (šetření jen liniové hranice) je zřejmá i z vyjádření Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, Katastrálního pracoviště Česká Lípa (dále jen „katastrální pracoviště“) ze dne 30. 1. 2017, v bodě 2., které žalobce označil jako důkaz.
9. V obou správních rozhodnutích žalobce postrádal odůvodnění protiprávního jednání, kterého se měl dopustit, a uvedení toho, jaké ustanovení obecné závazného předpisu porušil při vykonávání údajných samotných zeměměřických činností (odvolací body č. 7–18). Napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné, žalobce odkázal na řadu rozsudků Nejvyššího správního soudu, které tuto otázku řeší. Inspektorát bez důkazů obvinil z provádění vadných zeměměřických činností

přímo žalobce, čehož si všiml i žalovaný, ovšem nevhodné a zavádějící informace inspektorátu považoval za vadu nečinící rozhodnutí nezákonným. S tímto postupem žalobce nesouhlasil, protože hodnocení správních orgánů se rozchází, aniž se tato skutečnost projevila ve výroku.

10. Správní orgány považovaly za největší vady nestabilizování lomových bodů na obvodu pozemkové úpravy trvalým způsobem a způsob „předvytyčení“ hranic. Ohledně těchto vad žalobce odkázal na odvolání (odvolací body č. 15 a č. 17) a uvedl, že povinnost označit hranice pozemků trvalým způsobem je stanovena jen jejich vlastníkům. Vymáhat toto označení hranic pozemků může pouze katastrální úřad, rozhodně ne žalobce ani komise pro zjišťování hranic obvodu pozemkové úpravy. Postup a způsob při „předvytyčení“ hranic není vymezen obecně závazným právním předpisem, nejedná se o vytyčování hranic podle katastrální vyhlášky a činnost není součástí zjišťování hranic obvodu pozemkové úpravy. Pokud je celá právní konstrukce obou správních orgánů založena na těchto dvou skutečnostech, jsou obě rozhodnutí nezákonná.
11. Žalobce rovněž namítal porušení zásady materiální pravdy, neboť byl nedostatečně zjištěn skutečný stav věci nezbytný pro vydání rozhodnutí. Ve správním řízení neuvedl žalobce pro svou obhajobu skutečnosti týkající se převzetí dokumentace zjišťování hranice obvodu pozemkových úprav katastrálním pracovištěm, neboť se domníval, že jsou oběma správními orgány známy. Katastrální pracoviště dne 30. 1. 2017 vyhotovilo protokol o úředním přezkoušení dokumentace se závěrem, že dílo je způsobilé pro použití v katastrálním operátu, elaborát je řádně zkompleťován a s příslušnými náležitostmi. Stalo se tak poté, co žalobce opravil (viz protokol z 11. 1. 2017) dva vytýkané nedostatky v dokumentaci, která byla předmětem předmětných správních řízení. Žalovaný v bodě [53] svého rozhodnutí uvádí, že „*v daném konkrétním případě odvolatelem ověřená dokumentace neovlivnila výsledný stav katastru nemovitostí, když nebyla příslušným katastrálním úřadem k využití pro účely katastru vůbec převzata*“. Toto tvrzení je podle žalobce v rozporu s vyjádřením katastrálního pracoviště a skutečností (dokumentace byla využita v katastru nemovitostí). Jako důkaz byly žalobcem navrženy oba výše uvedené protokoly.
12. Dále žalobce upozornil na bod [46] věta první rozhodnutí, kde žalovaný uvedl nepravdivou informaci, že souřadnice bodů šetřených hranic byly převzaty bez měření a pak argumentuje o neodbornosti takového postupu. Žalobce uvedl, že po provedení zjišťování hranice obvodu pozemkových úprav byly v souladu s právními předpisy vyhotoveny navazující výsledky zeměměřických činností, tj. geometrické plány pro určení hranic pozemků při pozemkových úpravách a související záznamy podrobného měření změn. Až na základě geometrických plánů ohlášených Státnímu pozemkovému úřadu byl proveden zápis obvodu pozemkové úpravy do katastru nemovitostí. Záznamy podrobného měření změn dokumentují výsledky zaměření všech bodů hranic obvodu pozemkových úprav, tj. že byly řádně zaměřeny. Žalobce se i v tomto případě domnívá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy. Jako důkaz byly žalobcem navrženy všeobecně známé skutečnosti, příslušné geometrické plány a záznamy podrobného měření změn uložené v elektronické podobě u katastrálního pracoviště.

13. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k novému projednání a žádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na bod [30] odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že se řídil přechodným ustanovením § 112 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, když v řízení postupoval podle právní úpravy účinné ke dni 30. 6. 2017. Žalobce v žalobě pouze opakuje argumenty zmíněné ve správním řízení, které v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vypořádal, proto se pouze odkázal na příslušnou část odůvodnění svého rozhodnutí.
15. Výrok je podle žalovaného dostatečně určitý, konkrétní jednání žalobce je nezaměnitelným způsobem identifikováno datem žalobcem provedeného ověření, číslem provedeného ověření a názvem k. ú., ve kterém byly žalobcem ověřené výsledky zeměměřické činnosti vykonány (viz poslední 3 věty bodu [43] odůvodnění). Věcná podstata tvrzení žalobce byla vypořádána v bodech [54] a [55]. K namítanému porušení zásady procesní rovnosti a nestrannosti postupů správních orgánů žalovaný uvedl, že není zřejmé, jakou procesní nerovnost má žalobce na mysli, když byl jediným účastníkem řízení. Ohledně námitky nečinnosti žalovaný konstatuje, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pořádkové a jejich porušením nedochází k nezákonnosti rozhodnutí.
16. Nesprávnou aplikaci ustanovení katastrální vyhlášky a nesprávný výklad pojmu zeměměřická činnost žalovaný vypořádal v bodech [54] a [55] odůvodnění napadeného rozhodnutí. K namítané absenci řádného odůvodnění žalovaný sdělil, že předmětem správního řízení nebyl samotný výkon zeměměřické činnosti, ale jednání žalobce, spočívající v ověření výsledku zeměměřické činnosti, naplňující skutkovou podstatu jiného správního deliktu vymezeného v § 17b odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o zeměměřictví (viz bod [1]). Co se týče žalobcem tvrzené nepřezkoumatelnosti výroku prvoinstančního rozhodnutí pro rozpor s jeho odůvodněním, tu žalovaný vypořádal v bodě [49]. K závěrem namítanému porušení zásady materiální pravdy žalovaný uvedl, že předmětem správního řízení bylo ověření výsledku výše uvedené zeměměřické činnosti provedené žalobcem. Jiné výsledky zeměměřických činností nemohou mít na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv.
17. Závěrem žalovaný shrnul, že rozhodnutí je srozumitelné a určité, odpovídající předpisům a skutkový stav odpovídá obsahu spisu. Základní zjištění provedená inspektorátem ve fázi správního dozoru, tj. před zahájením správního řízení, jsou ve spise řádně zdokumentována a žalobce měl prokazatelně možnost se k nim znovu vyjádřit i v rámci správního řízení. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Replika žalobce

18. Žalobce setrval na svém závěru, že výsledek zeměměřické činnosti je v napadeném rozhodnutí specifikován neurčitým způsobem a výrok neobsahuje ustanovení, které bylo porušeno. Žádná ze stěžejních vytýkaných vad (nestabilizování lomových bodů, při předvytyčení vytyčení souřadnic obrazu) nebyla prokázána, což bagatelizoval i žalovaný v bodě [49] napadeného rozhodnutí. Způsob označování hranic byl pak v kompetenci komise, která byla jmenována pozemkovým úřadem. Předvytyčení hranic bylo pomocnou činností pro práci této komise a nemohlo se jednat o vytyčování hranic podle katastrální vyhlášky (tato činnost není součástí zjišťování průběhu hranic).
19. K odkazu žalovaného na body [54] a [55] rozhodnutí žalobce namítal, že pokud žalovaný uvedl, že „*dokumentace o zjišťování průběhu hranic je zeměměřickou činností ve veřejném zájmu podle § 4 odst. 1 písm. g) zeměměřického zákona*“, takové znění v tomto ustanovení není, když je zde odkazováno zejm. na stavební zákon. Žalovaný sám uvádí, že zjišťování průběhu hranic není zeměměřickou činností, proto ani výsledek této činnosti nemůže být výsledkem zeměměřické činnosti. Žalobce odkázal na skutečnost, že na zjišťování průběhu hranic navazuje vyhotovení výsledků skutečných zeměměřických činností, tj. geometrických plánů pro určení hranic při pozemkových úpravách, které jsou skutečně předmětem ověření podle zákona o zeměměřictví.
20. K otázce absence řádného odůvodnění, která měla být vypořádána v bodě [49], žalobce podotkl, žalovaný úmyslně zkrátil ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zeměměřického zákona, když zcela pominul slovní spojení „*uvedených v § 13 odst. 1 písm. a), b) a d)*“, týkající se ověřování výsledků zeměměřických činností. Na závěr žalobce zdůraznil, že posuzovaná dokumentace byla převzata katastrálním pracovištěm. Žalobci je zřejmé, že žalovaný se k tomuto bodu nemohl řádně vyjádřit, neboť by to popřelo právní konstrukci údajně spáchaného jiného správního deliktu.

V. Zjištění ze správního spisu

21. Inspektorát vykonal u žalobce kontrolu dokumentace výsledků zjišťování průběhu hranic na obvodu komplexních pozemkových úprav v k. ú. Luka. Kontrolní zjištění byla uvedena v Protokolu o dohledu č. 5/2017 ze dne 9. 2. 2017. Námitky žalobce proti kontrolnímu zjištění ředitel inspektorátu zamítnul a vyrozuměl o tom žalobce sdělením ze dne 31. 3. 2017.
22. Zjištěné závady měly spočívat v tom, že:
- na obalech soupisů nemovitostí nebyli uvedeni pozvaní vlastníci, kteří se nedostavili ani neposlali zástupce ke zjišťování hranic;

- na obalech soupisů nemovitostí byl uveden odstavec, který by měl být upraven pro zjišťování hranic obvodu komplexních pozemkových úřad, nikoli opsán zpracovatelem, neboť vzor je zpracován pro obnovu katastrálního operátu mapováním;
- na obalech soupisu nemovitostí chyběla razítka Státního pozemkového úřadu, v soupisu nemovitostí u LV ■■■ chyběla razítka Státního pozemkového úřadu, nebo poznámka „ač pozván, nedostavil se“;
- v soupisu nemovitostí chyběla razítka organizací a na konci razítka Státního pozemkového úřadu, v protokolu o výsledku zjišťování průběhu hranic pro obnovu katastrálního operátu chybělo razítka Státního pozemkového úřadu;
- většina šetřených hranic před samotným šetřením byla předvytyčena podle stavu v KMD,
to znamená souřadnice obrazu;
- náčrty zjišťování hranic nesplňovaly podmínku bodu 5.2.1 Návodu pro obnovu katastrálního operátu a převod (dále jen „NOVOK“), kdy byly po obou stranách obvodu pozemkových úprav uvedeny nejbližší parcely a budovy, u kterých se uvádí čísla LV, č. p./č. e. budov, vybavení budov, ostatní kresba ponechána v šedé barvě bez dalších údajů;
- v náčrtech zjišťování hranic jsou čísla podrobných bodů (modrá čísla);
- v náčrtech zjišťování hranic č. 5 a 3 je v komunikacích silná černá čára přeškrtnuta a souběžně s ní vede červená čára;
- v náčrtu zjišťování hranic č. 5 není zobrazena nebo naznačena zeď;
- velké množství lomových bodů na obvodech není označeno trvalým způsobem.

23. Na základě výsledků kontroly zahájil inspektorát se žalobcem správní řízení, součástí oznámení o zahájení správního řízení ze dne 18. 4. 2017, žalobci doručeného dne 21. 4. 2017, byla příloha s uvedením konkrétních závad, které inspektorát při kontrole ověření dokumentace výsledků zjišťování hranic na obvodu komplexních pozemkových úprav v k. ú. Luka zjistil.

24. Dne 24. 4. 2017 bylo inspektorátu doručeno podání žalobce nazvané jako „Stížnost podle § 175 správního řádu“, ve kterém žalobce brojil proti postupu inspektorátu. Dne 8. 5. 2017 bylo inspektorátu doručeno obšírné stanovisko žalobce, v němž se vyjadřoval k jednotlivým pochybením, jež mu byla vytýkána. Inspektorát do správního spisu doplnil stanovisko ČÚZK ze dne 9. 5. 2017 k výkonu zeměměřičských činností a ověřování jejich výsledků v souvislosti se zjišťováním hranic pozemků. Žalobce reagoval dalším obsáhlým stanoviskem k věci, jež bylo inspektorátu doručeno dne 29. 5. 2017, v němž upozorňoval na to, že odpovědi ČÚZK se nevztahují k pozemkovým úpravám a jsou částečně nepoužitelné.

25. Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2017 inspektorát shledal žalobce odpovědným za správní delikt zeměměřičského inspektora podle § 17b odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o zeměměřičství, kterého se měl dopustit ověřením (dne 29. 12. 2016, pod č. ověření 56/2016) výsledku zeměměřičské činnosti – zakázka č. ■■■, i technické zprávy ke zjišťování průběhu hranic pozemku pro obvody pozemkové úpravy, vše v k. ú. Luka, okres Česká Lípa, nesplňující požadavky stanovené předpisy na správnost a úplnost náležitostí, tedy že nedodržel povinnosti stanovené tímto zákonem pro ověřování

výsledku zeměměřičských činností využívaných pro katastr nemovitostí, za což mu byla podle § 17b odst. 2 zákona o zeměměřičství uložena pokuta ve výši 15 000 Kč. Inspektorát poukázal na to, že žalobce ověřil dokumentaci zjišťování průběhu hranic na obvodu komplexních pozemkových úprav v k. ú. Luka. Konstatoval, že žalobce s ohledem na výsledky dohledu nad ověřováním výsledků zeměměřičských činností nedodržel povinnosti stanovené v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřičství. Inspektorát znovu shrnul zjištěná pochybení, která byla nalezena v dokumentaci zjišťování průběhu hranic na obvodu komplexních pozemkových úprav. K námitkám žalobce s odvoláním na stanovisko ČÚZK ze dne 9. 5. 2017 uvedl, že sice zjišťování průběhu hranic není zeměměřičskou činností, ale výsledná etapa zjišťování průběhu hranic ano, proto musí být ověřena. Inspektorát odmítl žalobcův názor, že by se nejednalo o dohled nad ověřováním výsledků zeměměřičské činnosti ve smyslu § 4 odst. 1 písm. g) zákona o zeměměřičství. Inspektorát rovněž odmítl, že jde pouze o formální nedostatky a že nevznikla žádná škoda. Naopak např. chybně vyšetřený obvod komplexních pozemkových úprav mezi pozemky p. č. ■■■ a ■■■ (což také dokládá přepočítání místních souřadnic ze ZPMZ č. 38 do S-JTSK) po zápisu komplexních pozemkových úprav do katastru nemovitostí nebude moci být opraven, jelikož se nejedná o chybu řešitelnou podle § 36 katastrálního zákona a stav v katastrální mapě nebude odpovídat situaci terénu, což je v rozporu s cíli obnovy katastrálního operátu mapováním, a předvytyčení souřadnic obrazu není formální nedostatek. Ze strany žalobce se tedy jednalo o neodborné jednání, žalobce nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Za nejzávažnější pochybení inspektorát považoval a neodbornost žalobce spatřoval v tom, že většina šetřených hranic byla před samotným šetřením předvytyčena podle stavu v KMD, tedy souřadnice obrazu (pokud by předvytyčoval souřadnice polohy, jak bylo uloženo v Dohodě podle § 10 odst. 1 katastrální vyhlášky v čl. I odst. 6., tak by nemohla vzniknout např. situace v okolí pozemku p. č. ■■■, jak bylo patrné z ortofota a katastrální mapy). Dále v tom, že velké množství lomových bodů na obvodech nebylo označeno trvalým způsobem (s odkazem na bod 5. 2 NOVOK, čl. II odst. 3 dohody dle § 10 odst. 1 katastrální vyhlášky, odst. 4 této dohody, který odkazoval na § 91 katastrální vyhlášky).

A rovněž v tom, že byla chybně vyšetřena hranice mezi pozemky p. č. ■■■ a ■■■ K tomuto pochybení inspektorát uvedl, že při nahlížení do katastru nemovitostí zjistil, že při použití ortofota s katastrální mapou je zřejmé, že vyšetřený stav v terénu, resp. předvytyčené body neodpovídají realitě v terénu a ZPMZ č. 38 z roku 1983, a to z důvodu vytyčovaných souřadnic obrazu. Výsledek zjišťování průběhu hranic není v souladu s právními předpisy, znatelné hranice mají být vyšetřeny a předvytyčení má být užito jen v případě neznatelných hranic, což nebyl tento případ. Pokud se žalobce odvolával na činnosti, které předcházely ověření a s nimiž nesouhlasil, neměl výsledek zeměměřičské činnosti ověřit. K dalším vytýkaným pochybením inspektorát uvedl, že samy o sobě nebyly důvodem pro zahájení řízení, tyto nedostatky ale potvrzují, že žalobce ke kontrole a ověření výsledku zeměměřičské činnosti s náležitou péčí.

26. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18. 12. 2017 žalovaný zamítnul žalobcovu odvolání a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí. Dospěl k závěru, že na skutkovou

podstatu projednávaného správního deliktu nemají podoba ověřovaných výsledků ani forma jejich ověření žádný vliv. Podle žalovaného inspektorát ve výroku rozhodnutí provedené ověření výsledku zeměměřičské činnosti identifikoval prostřednictvím některých významných údajů uvedených v § 16 odst. 1 písm. e) zákona o zeměměřičství, takovou identifikaci provedeného ověření považoval žalovaný za dostatečně určitou. Identifikace osoby, která žalobcem ověřený výsledek zeměměřičských činností vykonala, ani forma provedeného ověření není podstatná. Žalobce v rozsahu oprávnění uděleného dle § 13 odst. 1 písm. a) a b) zákona o zeměměřičství ověřil výsledek zeměměřičské činnosti využívané pro katastr nemovitostí, konkrétně dokumentaci výsledků zjišťování hranic pro komplexní pozemkové úpravy v k. ú. Luka, v technické zprávě označené jako „Komplexní pozemkové úpravy v k. ú. Luka – Zjišťování průběhu hranic na obvodu KoPU“. Ověření žalobce provedl jak v elektronické podobě, tak v listinné podobě. Inspektorát ve výroku napadeného rozhodnutí konstatoval, že ověřená dokumentace nesplňuje požadavky stanovené předpisy na správnost a úplnost náležitostí a žalobce tedy nedodržel povinnosti stanovené zákonem o zeměměřičství pro ověřování výsledků zeměměřičských činností využívaných pro katastr nemovitostí. Inspektorát popsal vady, které v ověřené dokumentaci shledal a označil dvě nejzávažnější pochybení. Žalovaný se dále podrobně vyjadřoval k nesprávné technologii předvytyčování šetřených hranic podle stavu KMD a deklarovanému postupu neprovádět nové určení souřadnic, ale tyto souřadnice bez měření převzít dle aktuálního stavu KMD. Žalovaný dospěl k závěru, že postup, při kterém by nebyly souřadnice podrobných bodů s předepsanou přesností vůbec geodetickými metodami určeny, ale bylo by jen předstíráno formálním uváděním kódu kvality 3 u takových souřadnic, ač by ve skutečnosti byly takové souřadnice bez měření jen převzaty ze souřadnic obrazu KMD, je postupem nesprávným, neodborným, který nevychází ze skutečného stavu věci a z hlediska výsledné přesnosti takových souřadnic neodpovídá právním předpisům. Pokud byl v ověřené dokumentaci takový nesprávný a neodborný postup výslovně predikován, pak byly porušeny povinnosti vyplývající z § 16 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o zeměměřičství, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty jiného správního deliktu dle § 17b odst. 1. písm. c) bodu 1 zákona o zeměměřičství. V této souvislosti inspektorát poukázal např. na konkrétní situaci týkající se okolí pozemku p. č. [REDACTED]. Na tomto místě je zobrazení v digitalizované katastrální mapě výrazně zkreslené a případné vytyčení realizované jen prostou interpretací souřadnic obrazu KMD na zemský povrch neodpovídá skutečnému stavu na zemském povrchu, což je patrné z orientačního průniku kresby KMD s ortogonalizovaným snímkem (ortofotem). Protože u pozemku p. č. 101/3 je dochován i původní záznam podrobného měření změn (ZPMZ) č. 38 z roku 1983, provedl inspektorát orientační výpočet a prověřil soulad s obrazem KMD. Výpočet potvrdil značný rozdíl mezi zobrazením KMD a skutečností na zemském povrchu. Žalovaný z ověřené dokumentace shodně s inspektorátem zjistil, že při zjišťování průběhu hranic pro účely pozemkových úprav nebylo velké množství lomových bodů šetřených hranic pozemků (tvořících obvod pozemkových úprav) označeno v okamžiku jejich odsouhlasení vlastníky dotčených pozemků v terénu trvalým způsobem. Tato skutečnost vyplývá jednak z náčrtů zjišťování hranic, jednak z bodu 3 ověřené Technické zprávy. Žalovaný se

odvolal na čl. I. odst. 1 Dohodu podle § 10 odst. 1 katastrální vyhlášky, uzavřené dne 11. 7. 2014, podle něhož má být postupováno v souladu s ustanovení dalších předpisů, mimo jiné s NOVOK. Podle odst. 5.2 NOVOK přitom musí být lomové body obvodu označeny v okamžiku odsouhlasení bodu hranice vlastníky, přičemž označení se provádí trvalým způsobem, dočasným způsobem mohou být lomové body označeny pouze v uvedených případech. Žalobce tedy ověřil dokumentaci o zjišťování hranic pro pozemkové úpravy, aniž by dokumentace odpovídala požadavkům stanovenými právními předpisy pro její náležitosti a správnost, neboť značný počet lomových bodů vyšetřovaných hranic pozemků tvořících obvod pozemkových úprav nebyl v terénu označen předepsaným trvalým způsobem. Při tomto ověření tedy žalobce nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nedostál své

odpovědnosti za správnost a úplnost náležitostí dokumentace podle příslušných právních předpisů, nedodržel tedy povinnosti podle § 16 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o zeměměřičství, tím naplnil skutkovou podstatu jiného správního deliktu dle § 17b odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o zeměměřičství. Pokud inspektorát v ověřené dokumentaci shledal i některé další vady a nedostatky, tyto další nedostatky zjevně považoval jen za formální a nepodstatné, s čímž se žalovaný ztotožnil, jedná se o nedostatky v ověřené dokumentaci, které by neměly vliv na výrok napadeného rozhodnutí. Žalovaný připustil, že inspektorát používá nevhodné a zavádějící formulace ohledně toho, že „*obviněný nestabilizoval lomové body na obvodu KoPÚ trvalým způsobem ...*“ nebo „*při předvytyčením obviněný vytyčoval souřadnice obrazu ...*“. Žalovaný uvedl, že předmětem správního řízení nebyl samotný výkon zeměměřičských činností, ale až ověření výsledků takových zeměměřičských činností úředně oprávněným zeměměřičským inženýrem. Podle žalovaného se jedná o vadu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ovšem ne o takovou, která by sama o sobě činila rozhodnutí nezákonným či nesrozumitelným nebo nepřezkoumatelným. Z celkového kontextu rozhodnutí je podle žalovaného seznatelné, že předmětem správního řízení není samotný výkon zeměměřičských činností, ale jen činnost žalobce, který výsledky zeměměřičských činností ověřil. Žalovaný se ztotožnil s úvahami inspektorátu ohledně výše uložené pokuty. Dále konstatoval, že v případě dokumentace o zjišťování hranic pozemků pro komplexní pozemkovou úpravu se jedná o takové výsledky zeměměřičských činností, které se dotýkají značného počtu vlastníků nemovitostí. Žalobcem ověřená dokumentace neovlivnila výsledný stav katastru nemovitostí, když nebyla katastrálním úřadem k využití pro účely katastru vůbec převzata. K odkazu žalobce na liberační důvody dle § 17b odst. 4 zákona o zeměměřičství žalovaný uvedl, že žalobce v řízení I. stupně ani v odvolání neuvedl a neprokázal žádné konkrétní skutečnosti, které by byly případné pro využití liberačního ustanovení a vedly by ke zproštění objektivní odpovědnosti. Žalovaný poté citoval ze stanoviska ČÚZK ze dne 9. 5. 2017 a vypořádal se s odvolacími důvody, v nichž žalobce namítal, že zjišťování hranic na obvodu pozemkové úpravy není zeměměřičskou činností, a proto ani výsledný elaborát zjišťování průběhu hranic na obvodu pozemkové úpravy není zeměměřičskou činností. Žalovaný zdůraznil, že vyhotovení zeměměřičských podkladů a dokumentace o zjišťování průběhu hranic je zeměměřičskou činností ve veřejném zájmu podle § 4 odst. 1 písm. g)

zeměměřičského zákona. Dokumentace výsledků zjišťování hranic je podle § 74 katastrální vyhlášky výsledkem zeměměřičských činností využívaným pro účely katastru nemovitostí, přičemž výsledky zeměměřičských činností využívané pro správu a vedení katastru nemovitostí musí být podle § 12 odst. 1 písm. a) zeměměřičského zákona ověřeny fyzickou osobou, které bylo uděleno úřední oprávnění pro ověřování výsledků zeměměřičských činností. S ohledem na povahu zeměměřičských činností blízkých vyhotovení geometrického plánu nebo vytyčování hranic pozemku požadovanému účelu odpovídá oprávnění podle § 13 odst. 1 písm. a) zeměměřičského zákona. V případě ověřování výsledků zeměměřičských činností je ověřován vždy výsledek jako celek, byť může být ověření vyznačováno na jeho jednotlivých částech a byť některé jeho dílčí části nemusí mít charakter výsledku zeměměřičských činností. Výsledkem zeměměřičské činnosti může být v případě obnovy katastrálního operátu i jednotlivá její etapa dle § 57 odst. 1 písm. d) a odst. 2 katastrální vyhlášky. Tento závěr podle žalovaného vyplývá rovněž z § 9 odst. 5 a 6 zákona o pozemkových úpravách. Žalovaný tedy odmítl,

že by na zhotovení dokumentace o zjišťování hranic pozemků pro účely pozemkových úprav zákon o zeměměřičství nedopadal. Z primárního jazykového výkladu uvedených ustanovení vyplývá vůle zákonodárce ohledně činností provedených v souvislosti se zjišťováním hranic pozemků pro účely pozemkových úprav, pro které vtělil požadavek, že jde o výsledek zeměměřičských činností, které přebírá katastrální úřad. K námitkám, které se týkaly nevyhovění požadavkům žalobce na provedení dalších důkazů, žalovaný uvedl, že inspektorát se v odůvodnění napadeného rozhodnutí s návrhy žalobce vypořádal tak, že jsou nadbytečné a na výsledek řízení nemohou mít vliv. Žalobce sám neuvedl, jaké skutečnosti nebo tvrzení, pro výsledek řízení relevantní, by měly být prokázány.

VI. Posouzení věci soudem

27. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
28. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí inspektorátu ve spojení s rozhodnutím žalovaného, kterým byla žalobci uložena pokuta za jiný správní delikt na úseku zeměměřictví.
29. Jiného správního deliktu na úseku zeměměřictví podle § 17b odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o zeměměřictví, ve znění účinném do 30. 6. 2017, se dopustí fyzická osoba, které bylo uděleno úřední oprávnění (úředně oprávněný zeměměřický inženýr dle § 16 odst. 3 tohoto zákona), jestliže nedodržuje podmínky nebo povinnosti stanovené tímto zákonem pro ověřování výsledků zeměměřičských činností využívaných pro katastr nemovitostí České republiky nebo základní státní mapové dílo. Za takový

správní delikt může inspektorát uložit pokutu až do výše 250 000 Kč. Podle § 17b odst. 4 uvedeného zákona platí, že osoba, která se dopustila jiného správního deliktu, se může odpovědnosti zprostit, prokáže-li, že vynaložila veškeré úsilí, které na ní bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Odpovědnost je tedy koncipována jako objektivní s možností liberace.

30. Povinnosti fyzické osoby, které bylo uděleno úřední oprávnění, jsou stanoveny v § 16 uvedeného zákona. Dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví mezi povinnosti fyzické osoby s úředním oprávněním patří povinnost jednat odborně, nestranně a vycházet vždy ze spolehlivě zjištěného stavu věci při ověřování výsledků zeměměřických činností uvedených v § 13 odst. 1 písm. a), b) a d). Podle odst. 2 fyzická osoba s úředním oprávněním odpovídá za odbornou úroveň jí ověřených výsledků zeměměřických činností, za dosažení předepsané přesnosti a za správnost a úplnost náležitostí podle právních předpisů. Jinými slovy, je to úředně oprávněná osoba, které nese plnou odpovědnost za ověřované výsledky zeměměřických činností využívané ve veřejném zájmu, i když tyto činnosti sama neprovedla.
31. Na rozhodnutí správních orgánů o správním deliktu úředně oprávněného zeměměřického inženýra je bezpochyby třeba vztáhnout požadavky na určitost a srozumitelnost výroku rozhodnutí a jeho soulad s § 68 odst. 2 správního řádu. Předně platí, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. ve Sb. NSS č. 1546/2008, jinak rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz).
32. Inspektorát ve výroku prvostupňového řízení vymezil, že uvedeného správního deliktu se žalobce jako úředně ověřený zeměměřický inženýr dopustil tím, že „*dne 29. 12. 2016 pod číslem ověření 56/2016 ověřil výsledek zeměměřické činnosti - zakázka číslo 28/2015 i technickou zprávu ke zjišťování průběhu hranic pozemků pro obvody pozemkové úpravy, vše v k. ú. Luka, okres Česká Lípa, nesplňující požadavky stanovené předpisy na správnost a úplnost náležitostí, tedy nedodržel povinnosti stanovené tímto zákonem pro ověřování výsledků zeměměřických činností využívaných pro katastr nemovitostí České republiky*“.
33. Takto formulovaný výrok považuje soud za srozumitelný, plně odpovídající shora nastíněným požadavkům. Protiprávní jednání žalobce, spočívající v ověření výsledku zeměměřické činnosti, který nesplňoval požadavky stanovené právními předpisy na správnost a úplnost náležitostí, bylo dostatečně identifikováno, když inspektorát vymezil, že se jednalo o výsledek zeměměřických činností i technickou zprávu ke zjišťování průběhu hranic pozemků pro obvody pozemkové úpravy, a zároveň specifikoval i k. ú. Luka, okres Česká Lípa, jehož se výsledky zeměměřických činností týkaly. Dále bylo ve výroku rozhodnutí uvedeno datum, kdy bylo ověření žalobcem provedeno, a pořadové číslo ověření. Tyto údaje provedeného ověření, které žalobce musí spolu s ověřenými výsledky evidovat

v souladu s § 16 odst. 1 písm. e) zákona o zeměměřictví, dostatečně skutek identifikují tak, aby žalobcovo jednání nemohlo být zaměněno s jiným, aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky věci rozhodnuté, a bylo možno posoudit, zda byly naplněny zákonné znaky skutkové podstaty uvedeného správního deliktu. Na překážku věci podle přesvědčení soudu není, že zakázka č. 28/2015, jejíž označení se objevilo ve výroku rozhodnutí, se týká smlouvy o dílo uzavřené se společností [REDAKCE] jako zhotovitelem, pro zpracování návrhu komplexních pozemkových úprav v k. ú. Luka. Z výroku je totiž zřejmé, že zákonem stanovené povinnosti žalobce porušil právě jen při ověření výsledku zeměměřické činnosti včetně technické zprávy, které se týkaly etapy zjišťování průběhu hranic pozemků pro obvody pozemkové úpravy v uvedeném k. ú. Pro účely vypořádání námitky považoval soud za dostatečný obsah spisového materiálu a neshledal potřebu provést dokazování žalobcem předkládanou smlouvou o dílo uzavřenou se společností [REDAKCE].

34. Neurčitost výroku, která způsobuje nezákonnost rozhodnutí, žalobce dále spatřoval v tom, že inspektorát ani žalovaný neuvedli, při ověřování kterého z taxativně vymezených výsledků zeměměřických činností ve smyslu § 13 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona o zeměměřictví měl být správní delikt spáchán.
35. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu uvést ve výrokové části rozhodnutí všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda [REDAKCE] jasné [REDAKCE] vymezení [REDAKCE] skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, publ. ve Sb. NSS 3656/2018).
36. Soud má za to, že absence žalobcem zmiňovaného ustanovení § 13 odst. 1 a), b) či d) zákona o zeměměřictví, které primárně stanoví rozsah úředního oprávnění udělovaného pro ověřování, nečiní výrok rozhodnutí neurčitým. Formulace výroku totiž umožňuje učinit závěr, jakou právní normu žalobce v daném případě porušil, tj. že nedodržel povinnosti stanovené zákonem o zeměměřictví pro ověřování výsledků zeměměřických činností využívaných pro katastr nemovitostí, pokud ověřil výsledek zeměměřické činnosti i technickou zprávu ke zjišťování průběhu hranic pozemků pro obvod pozemkové úpravy, které nesplňovaly požadované náležitosti. Pro srozumitelnost rozhodnutí v souzeném případě

postačuje, pokud žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konkretizoval, že ověření dokumentace zjišťování průběhu hranic obvodu pozemkové úpravy jako výsledku zeměměřických činností ve veřejném zájmu svou povahou odpovídá oprávnění podle § 13 odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví. Žalovaný v tomto směru vycházel ze stanoviska ČÚZK ze dne 9. 5. 2017 (a poté i doplňujícího stanoviska ze dne 2. 6. 2017). Na stanovisko ČÚZK ze dne 9. 5. 2017, podle něhož jde o ověřování zeměměřických činností spadajících konkrétně pod § 13 odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví, přitom odkazoval i inspektorát v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Soud tedy neshledal žalobní bod, v němž žalobce brojil proti neurčitosti výroku rozhodnutí, opodstatněným.

37. K namítanému porušení zásady procesní rovnosti a nestrannosti postupů správních orgánů, tedy porušení § 7 odst. 1 správního řádu, soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobce byl jediným účastníkem řízení, není tedy jasné, jakou nerovnost při uplatňování procesních práv a dodržení rovného postavení má žalobce na mysli.
38. Namítal-li žalobce, že mu nebylo umožněno prokázat okolnosti vylučující protiprávnost sankcionovaného jednání, soud neshledal námitku důvodnou. V souladu s § 50 odst. 2 správního orgánu provádí dokazování správní orgán. Je na jeho uvážení, které podklady pro rozhodnutí opatří a jaké důkazy provede za účelem zjištění skutkového stavu věci, v tomto směru není podle § 52 správního řádu vázán návrhy účastníků. Neprovede-li však některý z důkazů navrhovaných účastníkem řízení, musí zdůvodnit, proč takto postupoval. Žalobce v průběhu řízení v I. stupni navrhoval provedení některých důkazů. S těmito důkazními návrhy se inspektorát vypořádal, v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu v rozhodnutí uvedl důvody, pro které považuje důkazy za nadbytečné, resp. bez možnosti vlivu na výsledek sankčního řízení. Žalovaný poté konstatoval, že žalobce neuvedl, jaké skutečnosti nebo tvrzení pro výsledek daného řízení relevantní měly být navrhovanými důkazy prokázány.
39. Tomuto závěru se žalobce brání pouze obecně, neuvádí, jaké konkrétní rozhodné okolnosti případu mají svědčit v jeho prospěch. Soudu žalobce nepřednáší žádné důvody, pro které by měly být určité skutečnosti (a jaké konkrétně) hodnoceny jako možné důvody liberace ve smyslu § 17b odst. 4 zákona o zeměměřictví či měly ovlivnit výši uložené pokuty, odkazuje-li na odst. 5 uvedeného ustanovení. Konkrétní obsah uplatněných žalobních námitek a kvalita žalobních bodů zásadně předznamenává rozsah přezkumu ze strany soudu. Správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí uvedly, proč inspektorát neprováděl dokazování žalobcem navrženými důkazy (viz str. 5 rozhodnutí inspektorátu), žalovaný jeho závěry aproboval (viz body [53] a [58]), žalobci nic nebránilo, aby s uvedenými důvody polemizoval.
40. K dílčí námitce nedodržení lhůty pro vyřízení odvolání žalovaným soud uvádí, že lhůty pro vydání správního rozhodnutí zakotvené v § 71 odst. 1, odst. 3 správního řádu jsou pořádkového charakteru. Jejich nedodržení nezpůsobuje nezákonnost správního rozhodnutí. Jestliže žalovaný rozhodl o odvolání po lhůtě stanovené uvedeným ustanovením a nepostupoval v souladu se zásadou rychlosti správního

řízení zakotvenou v § 6 odst. 1 správního řádu (nikoli odst. 2, na který odkazoval žalobce), nemá to za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud měl žalobce za to, že žalovaný je v odvolacím řízení nečinný, mohl k nápravě takového stavu využít postup podle § 80 odst. 3 správního řádu a požádat o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného, případně se ochrany domáhat i u soudu žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s.

41. Žalobce žalovanému také vytýkal, že se nedostatečně vypořádal s odvolacím bodem 26.

K této otázce soud zjistil, že v bodu 26. odvolání žalobce namítal četná porušení zákona, včetně toho, že mu bylo na újmu uplatnění stížnosti v jiné věci. Namítaná procesní pochybení se týkala postupu inspektorátu při nahlížení do spisu dne 27. 2. 2017, tedy fáze provádění dohledu nad činností žalobce jako úředně oprávněného zeměměřického inženýra podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád). Žalovaný se k této odvolací námitce vyjádřil v obecné rovině v bodu [56] napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že žalobce napadá postup inspektorátu v dřívějším řízení vedeném dle kontrolního řádu (a sem svým obsahem námitky proti postupu inspektorátu v bodu 26. odvolání spadají), v němž mohl využít adekvátních prostředků na svoji obranu, a že protokol o dohledu byl pouze impulzem k zahájení řízení o správním deliktu žalobce. Žalovaný měl za to, že žalobce v řízení o správním deliktu neutrpěl újmu na svých právech tím, že skutečnosti uvedené v protokolu o dohledu byly inspektorátem aprobevovány v tomto správním řízení. Není tedy pravdou, že by se žalovaný k uplatněnému odvolacímu bodu nevyjádřil, jak žalobce namítá. A opět platí, že obsah uplatněné žalobní námitky předznamenává rozsah soudního přezkumu. Nebrojí-li žalobce proti uvedenému závěru žalovaného konkrétně a nespecifikuje, jaké skutečnosti uplatněné v odvolací námitce nebyly podle jeho názoru dostatečně vypořádány, a neuvádí důvody, pro které považuje žalovaným prezentovaný závěr za nesprávný a v rozporu se zákonem, nemůže soud přistoupit k věcnému posouzení závěrů žalovaného.

42. V další části žaloby žalobce namítal nesprávnou aplikaci pojmu zeměměřická činnost a dovozoval, že výsledek zjišťování hranic na obvodu pozemkových úprav nemůže být výsledkem zeměměřických činností a že byl nesprávně vyložen pojem zjišťování průběhu hranic dle katastrální vyhlášky. Shodné argumenty žalobce uplatňoval již v řízení před správními orgány, inspektorát a žalovaný se jimi zabývali a s jejich závěry se soud plně ztotožnil, v tomto směru si dovolí odkázat na body [54] a [55] odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

43. Inspektorát i žalovaný nijak nezpochybňovali, že samotné zjišťování hranic na obvodu pozemkových úprav k tomu jmenovanou komisí není zeměměřickou činností. Byť žalovaný nejprve s odkazem na stanovisko ČÚZK ze dne 9. 5. 2017 odkazoval ve vztahu ke zjišťování průběhu hranic na § 42 katastrálního zákona, který se vskutku týká zjišťování průběhu hranic pro obnovu katastrálního operátu novým mapováním, upřesnil, že vzhledem k povaze této činnosti na věci nic nemění, pokud je prováděna v rámci pozemkových úprav. Shodně jako žalovaný

má soud za to, že vyhotovení zeměměřických podkladů a dokumentace o zjišťování průběhu hranic je zeměměřičskou činností ve veřejném zájmu podle § 4 odst. 1 písm. g) zákona o zeměměřictví. Opak nelze dovodit jen z poznámky pod čarou k uvedenému ustanovení,

která pouze příkladmo zmiňuje stavební zákon. Z ustanovení § 9 odst. 5 a odst. 6 zákona

č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a o pozemkových úřadech a o změně zákona

č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“), vyplývá, že dokumentace zjišťování průběhu hranic pro účely pozemkových úprav je výsledkem zeměměřických činností. Dokumentace výsledků zjišťování hranic je podle § 74 katastrální vyhlášky výsledkem zeměměřičských činností využívaným pro účely katastru nemovitostí. Uvedené ustanovení katastrální vyhlášky pak neslouží pouze k provedení katastrálního zákona, tedy nevztahuje se výlučně jen k obnově katastrálního operátu novým mapováním, jak žalobce namítá. Na úpravu zjišťování hranic a jejich zaměření odkazuje i § 10 vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 13/2014 Sb., o postupu při provádění pozemkových úprav a náležitostech návrhu pozemkových úprav, jež se vztahuje k zeměměřickým činnostem v rámci pozemkových úprav.

A výsledky zeměměřických činností dle uvedeného ustanovení ostatně zmiňuje i komentářová literatura k § 4 odst. 1 písm. g) zákona o zeměměřictví (srov. *Zákon o zeměměřictví. Komentář*. Walters Kluwer. Praha 2016., Müller, M., Barešová, E.). Výsledky zeměměřičských činností využívané pro správu a vedení katastru nemovitostí musí být podle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví ověřeny fyzickou osobou, které bylo uděleno úřední oprávnění pro ověřování výsledků zeměměřičských činností. Výsledkem zeměměřičské činnosti může být v případě obnovy katastrálního operátu na podkladě pozemkových úprav i jednotlivá její etapa podle § 57 odst. 1 písm. d) a odst. 2 katastrální vyhlášky. Pokud žalobce namítal, že postup při zjišťování průběhu hranic pro obnovu katastrálního operátu a při zjišťování obvodu hranic pozemkových úprav je odlišný, pak ani tato skutečnost na shora uvedených závěrech nic nemění. Provádět dokazování vyjádřením Katastrálního úřadu ze dne 30. 1. 2017 proto soud považoval za nadbytečné.

44. Soud neshledal důvodnou ani námitku absence řádného odůvodnění. Předně soud uvádí,

že prvostupňové rozhodnutí tvoří s rozhodnutím žalovaného jeden celek. Soud má za to,

že z obou rozhodnutí je seznatelné, jakého protiprávního jednání se žalobce měl dopustit. Z rozhodnutí v jejich souhrnu jednoznačně vyplývá, že žalobcovo protiprávní jednání spočívalo v tom, že porušil povinnost vyplývající z § 16 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o zeměměřictví, když ověřil dokumentaci zjišťování průběhu hranic na obvodu pozemkových úprav včetně technické zprávy, které byly nesprávné, neodborné, a nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přičemž důvody pro tyto závěry jsou v rozhodnutí obou stupňů rovněž vysvětleny. Žalovaný pochybení inspektorátu při formulaci výhrad vůči počínání žalobce jako

úředně oprávněného zeměměřického inženýra v bodu [49] rozhodnutí nebagatelizoval. Dle názoru soudu však správně přihlédl k tomu, že, jak vyplývá z kontextu celého prvostupňového rozhodnutí, inspektorát si byl dobře vědom toho, že žalobce sankcionuje nikoli za neodborné provedení stabilizace lomových bodů, vytyčení souřadnice obrazu, atd., ale za ověření výsledků zeměměřické činnosti, které neodpovídají požadavkům kladeným na ně po odborné stránce.

45. K dílčím námitkám týkajícím se nestabilizování lomových bodů a způsobu předvytyčení soud především uvádí, že soudní řízení správní není pokračováním správního řízení, ale řízením přezkumným, v němž soud podrobuje kontrole závěry správních orgánů z hlediska žalobních bodů, jak byly po skutkové a právní stránce žalobou formulovány. Zmiňuje-li žalobce povinnost vlastníků označit některé hranice pozemků trvalým způsobem, soudu není zřejmé, jakou souvislost to má s nedostatečným odůvodněním rozhodnutí, které žalobce namítá. V tomto směru snad lze odkázat na jednoznačný (byť stručný) závěr inspektorátu, že pokud byly činnosti předcházející ověření dokumentace dané etapy pozemkových úprav provedeny chybně, neměl žalobce jejich výsledek ověřit. K námitce předvytyčení hranic soud odkazuje na zdůvodnění inspektorátu na str. 7 prvostupňového rozhodnutí a především bod [46] rozhodnutí žalovaného. Žalobce pak závěry k postupu předvytyčení hranic a samotnému způsobu transformace rastrových souborů map, jak je správní orgány dovodily s odkazem na čl. I odst. 6 dohody uzavřené podle § 10 odst. 1 vyhlášky č. 13/2014 Sb. a příslušná ustanovení katastrální vyhlášky, která se nevztahuje jen na obnovu katastrálního operátu novým mapováním (viz shora), konkrétně nenapadá.
46. Žalobní námitku porušení zásady materiální pravdy a porušení povinnosti zjistit řádně skutkový stav věci žalobce spojuje s tvrzením, že katastrální úřad pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště Česká Lípa vyhotovil protokol o úředním přezkoušení dokumentace s kladným závěrem, zatímco žalovaný v bodu [53] rozhodnutí nesprávně konstatoval, že ověřená dokumentace neovlivnila výsledný stav katastru nemovitostí, neboť nebyla převzata k využití pro účely katastru nemovitostí. Nedostatečně zjištěný skutkový stav věci tak má vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí.
47. K problematice převzetí ověřené dokumentace zjišťování průběhu hranic na obvodu komplexních pozemkových úprav soud uvádí, že dle § 57 odst. 2 katastrální vyhlášky výsledky zeměměřických činností dle odst. 1 musí být předány odborně způsobilou osobou k posouzení způsobilosti jejich převzetí do katastru bez zbytečného odkladu, nejméně 30 dnů před vydáním rozhodnutí o výměně či přechodu vlastnických práv. Ustanovení § 74 katastrální vyhlášky poté upravuje postup při převzetí výsledku zeměměřické činnosti, odst. 3 uvedeného ustanovení vymezuje rozsah, v jakém je přebíraný výsledek pověřeným zaměstnancem katastrálního úřadu zkoumán. S ohledem na znění § 74 odst. 3 katastrální vyhlášky nelze dovodit, že protokolární převzetí dokumentace katastrálním úřadem bez dalšího vylučuje chyby v dokumentaci, jejíž ověření bylo žalobci v dané věci vytknuto. Uváděl-li žalovaný v bodu [53] rozhodnutí, že ověřená dokumentace neovlivnila výsledný stav katastru

nemovitostí, když nebyla ve smyslu citovaného ustanovení převzata k využití pro účely katastru, činil tak pouze v souvislosti s hodnocením výše uložené pokuty, nepochybně ve prospěch žalobce. Případná nesprávnost konstatování žalovaného podle názoru soudu tedy nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť výši uložené pokuty a úvahy správních orgánů učiněné v tomto směru žalobce vůbec nenapadl. Pro nadbytečnost tak soud neprovedl dokazování listinami týkajícími se přebírání ověřené dokumentace katastrálním úřadem.

48. Ani poslední dílčí žalobní námitku neshledal soud opodstatněnou. Podle přesvědčení soudu nemůže žalobce vyvrátit závěry žalovaného uvedené pod bodem [46] rozhodnutí, v němž bylo žalobci vytýkáno ověření dokumentace zjišťování hranic na obvodu komplexních pozemkových úprav, spočívající na nesprávné technologii předvytyčování šetřených hranic, poukazem na navazující výsledky zeměměřických prací (geometrické plány, záznamy podrobného měření změn). Skutečnost, že navazující výsledky zeměměřických prací byly následně vyhotoveny v souladu s právními předpisy a dokumentují řádné zaměření všech bodů hranic obvodu pozemkových úprav, na věci nic nemění. Jak případně uvedl žalovaný, předmětem řízení bylo ověření dokumentace dané etapy pozemkových úprav, jiné výsledky zeměměřických prací žalobcem rovněž ověřené nemohou mít na danou otázku vliv.

VII. Závěr a náklady řízení

49. Soud tedy na základě shora uvedené argumentace dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítnul. Ve věci soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného, když neshledal potřebu provést dokazování.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
51. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 7. prosinec 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu